

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Halina Kiriło

w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa Komunikacji Samochodowej Sp. z o.o. w G.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o nałożenie kary pieniężnej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 lutego 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 16 stycznia 2013 r.,

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z 16 stycznia 2013 r., oddalił apelację Przedsiębiorstwa Komunikacji Samochodowej Sp. z o.o. w G. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 24 kwietnia 2012 r., w sprawie przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes Urzędu) o nałożenie kary pieniężnej.

Powód zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenia art. 382 k.p.c. oraz art. 227 k.p.c.

Wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania powód powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego: czy sąd, do którego przysługuje odwołanie od decyzji administracyjnej, jest władny badać postępowanie przed tym organem tak dalece, żeby oceniać postępowanie dowodowe – w tym

odrzućcenie wniosków dowodowych strony biorącej udział w tym postępowaniu oraz czy w uzasadnieniu takiej decyzji (a później wyroku) powinno znaleźć się szczegółowe uzasadnienie postanowienia odmawiającego przeprowadzenia dowodu?

Wykonując wezwanie Sądu Apelacyjnego do uzupełnienia braków formalnych skargi w postaci uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, pełnomocnik powoda w piśmie z dnia 10 czerwca 2013 r. wyjaśnił, że takie uzasadnienie znajduje się na stronie 2 skargi kasacyjnej w postaci następującego wywodu: „wnioskuję w związku z tym o przyjęcie skargi do rozpoznania, uzasadniając to wystąpieniem tu istotnego zagadnienia prawnego – czy sąd, do którego przysługuje odwołanie od decyzji administracyjnej jest władny badać postępowanie przed tym organem tak dalece, żeby oceniać postępowanie dowodowe – w tym odrzućcenie wniosków dowodowych strony, biorącej udział w tym postępowaniu. Ponadto, czy w uzasadnieniu takiej decyzji (a później wyroku) powinno się znaleźć szczegółowe uzasadnienie postanowienia, odmawiającego przeprowadzenia dowodu”. Uzupełniając powyższy wywód pełnomocnik powoda podnosi, że w skardze kasacyjnej wykazał interesujący z prawnego punktu widzenia problem kontroli decyzji administracyjnej, a ściśle postępowania tych organów, przez sądy. Organ administracji publicznej stosując k.p.a. zachowuje prawem przewidzianą pewną swobodę dopuszczanie dowodów oferowanych przez stronę. Jednakże zgodnie z art. 75 k.p.a., organ administracji publicznej miał obowiązek dopuścić jako dowód „wszystko co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy a nie jest sprzeczne z prawem”. W dalszej kolejności pełnomocnik powoda wyjaśnił, że jak wykazał w podstawach skargi, organ dokonał niedopuszczalnej selekcji wnioskowanych przez powoda dowodów. Ponieważ odwołanie od decyzji organu I instancji zawierało zarzuty dotyczące naruszenie art. 7 k.p.a., organ II instancji zbyt pochopnie uznał, że dowody odrzucone przez organ I instancji nie mogły mieć wpływu na decyzję. Na tej podstawie pełnomocnik powoda uważa, że „zaistniał tu problem prawny – wyżej zwerbalizowany – uzasadniający przyjęcie niniejszej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Czy organ rozpoznający sprawę w drugiej instancji mógł tak postąpić z tymi dowodami i czy sądy obu instancji, do których strona się odwołała mogły takie postępowanie „zatwierdzić”. Uważam, że

decyzja, od której odwołał się skarżący, nie powinna była ostać się w toku instancji ze względu na naruszenie prawem chronionego słusznego interesu strony”.

Prezes Urzędu wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna powoda podlega odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 398⁴ § 2 k.p.c.

Skuteczne wniesienie skargi kasacyjnej uzależnione jest od zachowania określonych przepisem art. 398⁴ k.p.c. jej wymogów konstrukcyjnych. Skarga kasacyjna jest bowiem sformalizowanym środkiem prawnym, o ściśle określonej konstrukcji. Brak polegający na nieprzedstawieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania bądź też uzasadnienia tego wniosku, jest brakiem usuwalnym. Zgodnie z art. 398⁶ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy uprawniony jest do kontroli prawidłowości formalnej skargi kasacyjnej. W ramach tej kontroli mieści się także ocena rezultatu czynności naprawczych w wykonaniu wezwania Sądu drugiej instancji do uzupełniania braków formalnych skargi (postanowienie SN z 13 czerwca 2013 r., II CSK 20/13; z 17 kwietnia 2012 r., II CSK 620/11).

Powód został wezwany do uzupełnienia braku w postaci uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Pismo przedstawione w odpowiedzi na wezwanie Sądu drugiej instancji do uzupełnienia tego braku nie spełnia jednak żadnego z dookreślonych w utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego wymogów, jakim powinien odpowiadać wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie w przypadku powołania się przez skarżącego na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

Jak wskazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Przyczynami tymi są: 1) występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego; 2) potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; 3) nieważność

postępowania; 4) oczywista zasadność skargi kasacyjnej. Z tego powodu w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych elementów skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Spełnienie tego obowiązku polega na przedstawieniu wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnieniu, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2013 r., III SK 55/12 i powołane tam orzeczenia). Na etapie tzw. przedsądu ocenie podlega jedynie wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Powoduje to, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie oraz podstawy skargi kasacyjnej i ich uzasadnienie, jako dwa odrębne elementy skargi kasacyjnej uwzględniane na różnych etapach jej oceny przez Sąd Najwyższy, muszą być przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Nie wystarczające jest odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, nawet gdy argumenty przedstawione przez skarżącego będą dla obu przesłanek podobne.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, w przypadku powołania się w podstawie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) skarżący ma obowiązek sformułować zagadnienie zawierające w swej treści konkretny przepis (przepisy) prawa, na którym zostaje oparte (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 sierpnia 2012 r., III SK 4/12; z dnia 20 marca 2013 r., III SK 33/12; z dnia 20 marca 2013 r., III SK 37/12) oraz przedstawić odpowiednią jurydyczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez Sąd drugiej instancji. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c.

Przedstawione powyżej zagadnienie prawne skargi kasacyjnej powoda nie zawiera w swej treści żadnego przepisu prawa. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nawet po uzupełnieniu pismem z dnia 10 czerwca 2013 r., nie zawiera zaś żadnej jurydycznej argumentacji poza werbalizacją przekonania pełnomocnika powoda, że sformułowany przez niego problem prawny jest interesujący i wymaga rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy.

Niezależnie od powyższego Sąd Najwyższy stwierdza, że w kwestii kontroli przez Sądy orzekające w toku instancji z odwołania od decyzji wydawanych w sprawach z zakresu ochrony konkurencji i regulacji Sąd Najwyższy wypowiadał się już wielokrotnie, co pozbawia tak ogólnikowo sformułowanego problemu prawnego dotyczącego tej kwestii cechy nowości charakterystycznej dla istotnego zagadnienia prawnego sprawy w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. (zob. w szczególności wyroki Sądu Najwyższego z 19 sierpnia 2009 r., III SK 5/09 oraz z 13 lipca 2012 r., III SK 44/11).

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.